

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 1957, sp. zn. Cz 687/56

Číslo: 61/1957

Právní věta:

K otázce časového omezení nároku na náhradu budoucně ucházejícího výdělku.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.01.1957

Spisová značka: Cz 687/56

Číslo rozhodnutí: 61

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Náhrada škody

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce, který se narodil 27. února 1898, trpí těžkou zrakovou chorobou, která snižuje jeho pracovní schopnost o 60 % a je u ní možnost zhoršení. Požívá proto od r. 1938 invalidní důchod, nyní ve výši 330 Kčs měsíčně. Byl zaměstnán jako zedník, v posledních letech však nikoli trvale, a jeho pracovní poměr byl rozvázán 26. července 1952. Od té doby si přivydělával příležitostnou prací u příbuzných.

Dne 30. listopadu 1952 byl žalobce zachycen a poraněn motocyklem, který řídil žalovaný. Žalobce se domáhal jednak náhrady bolestného, jednak náhrady ušlého výdělku za dobu od 30. listopadu 1952 do března 1954 ve výši 5600 Kčs a za další dobu měsíční renty po 350 Kčs.

Lidový soud v Chotěboři uložil žalovanému, aby žalobci platil od 1. dubna 1954 100 Kčs měsíčně, a to bez časového omezení. O bolestném bylo již předtím pravomocně rozhodnuto.

Krajský soud v Pardubicích změnil tento rozsudek tak, že přiznal žalobci náhradu výdělku ušlého za dobu od 30. listopadu 1952 do 1. dubna 1954 ve výši 3598,40 Kčs a od té doby až do 27. února 1958 měsíční rentu po 224,90 Kčs. Pokud jde o časové omezení nároku na rentu uvedl v odůvodnění, že podle lékařského posudku z února 1956 vzhledem k degeneraci žluté skvrny ve vidícím pravém oku je možná progrese této choroby. Vzhledem k tomu, že žalobce proti r. 1951 v r. 1952 pracoval poměrně velmi málo, došel odvolací soud k závěru, že by žalobce pro svou zrakovou chorobu bez ohledu na úraz zavinění žalovaným musel zanechat výdělečné činnosti nejpozději v 60. roce svého věku.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona podané generálním prokurátorem, že

uvedeným rozsudkem krajského soudu v Pardubicích, pokud jím byla zamítnuta žaloba o náhradu ušlého výdělku za dobu po 27. únoru 1958 ve výši 224.90 Kčs měsíčně, byl porušen zákon.

Odůvodnění:

Stížnost pro porušení zákona napadá jen časové omezení nároku na náhradu ušlého výdělku. Stížnosti je třeba přisvědčit, že v tom směru byl napadeným rozsudkem porušen zákon v ustanovení § 150 odst. 1 o. s. ř.

Okolnost, že žalobce je v pokročilém věku a stížen těžkou oční chorobou, která omezuje jeho pracovní schopnost o 60 % a může se zhoršovat, nemohla být důvodem k tomu, aby odškodnění placení důchodu bylo časově omezeno do 27. února 1958. Na základě znaleckého posudku ani nebylo možno určit dobu, kdy žalobcova oční choroba dosáhne takového stupně, že bude sama o sobě vylučovat pracovní schopnost. Stejně nemohla zdůvodnit časové omezení dávek ta okolnost, že žalobce již před úrazem pracoval méně, než pracoval, do jaké míry by žalobce své pracovní výkony snižoval v dalších letech.

Podle § 150 odst. 1 o. s. ř. je pro rozsudek rozhodný stav v době jeho vynesení, nikoli tedy nějaká pravděpodobná událost, která může v budoucnosti nastat. Soud by musel mít zjištěno, že událost, pro rozhodnutí významná, s určitostí nastane v době, kdy se dá spolehlivě zjistit.

Pokud jde o dávky, které soud přisoudil do budoucnosti a jejichž výše a trvání je založena na stavu, který tu byl v době soudního rozhodnutí, dává ustanovení § 162 o. s. ř. a podobně i ustanovení § 9 zák. č. 63/1951 Sb., o odpovědnosti za škody způsobené dopravními prostředky, možnost navrhnout změnu, po př. zrušení uloženého závazku, změní-li se podstatně okolnosti, na jejichž základě soud rozhodl o výši a trvání dávek.